

SEVGİ HAYATTIR

Yağmur durmuş, hava açmıştı. Güneş değmişti evin önüne. Ilık bir bahar havası vardı, dışarıda.

Yaşlı adam; “Bismillah” diyerek, yattığı yerden doğruldu, öksürerek kapıya doğru yürüdü. O sırada karısı da açtı gözlerini. Biraz önce uzanmışlardı somyaların üzerine. Dışarıda yağmur yağıyordu. O da yattığı yerden doğruldu ve yağmurun dinip dinmediğini anlamak için kapıya çevirdi başını.

Sonra kocasına seslendi: “Yağmur durmuş mu ne?”

“Durmuş,” dedi yaşlı adam. “Yağmur durmuş da güneş bile açmış!”

“Vakit ne zaman ki?” dedi, kadın. “Şuraya azıcık uzanayım dedim, uyuya kalmışım. Sen ne vakit kalktın?”

“Şimdi,” dedi, adam. “Az önce. Beni de horozun sesi uyandırdı. Kör olasılar sundurmanın altına toplanıp, kirletmişler buraları.”

“Vakti sordum sana?” dedi, kadın. “Güneş nerede?”

Adam iki adım ilerleyip, gökyüzüne baktı ve oradan cevap verdi karısına : “İkinci yerine iniyor.”

Sonra duvara dayalı çapayı alıp, sapını yere vurarak pekiştirdi.

O sırada kadın da dizine dayanarak eşiğe geldi. Başını eğip, sundurmanın altından uzakları gözledi. “Ooo...” dedi, “Desene sen yağmur mamur kalmamış ortalıkta. Hava açmış.”

“Açmış ya!” dedi, adam. “Yaz yağmuru bu. Yağdı geçti. Bulut mulut yok şimdi.”

Sonra adam çapayı omzuna alıp, avluya yöneldi.

“Nereye?” dedi, kadın sertçe. “Nereye gidiyorsun gene? Ne düştü aklına?”

Adam sakalını sıvazlayarak; “Hiç,” dedi. “Şuraya avlunun içine varayım, diyorum. Bir iki ot çekeyim. Maydanozu, dereotunu kuşlar yiyordu. Ona bir bakayım, dedim.”

“Üstün başın çamur olacak şimdi,” dedi kadın, “soğan, sarımsak nene gerek senin. Kimin var da kimin için, yapıyorsun bunları!” Kocasının ardından söylendi, kendi kendine. “Yine akşama kolun bacağın ağrıyacak.”

Ama adam aldırmadı onun söylenmesine. Avluya doğru yürüdü, gitti. Yer ıslaktı. Ekin diz boyunu aşmıştı. Gübreli yerlerde başak çıkaranlar bile vardı. Şimdi biraz önceki yağmurdan kalan damlalar parıldıyordu yapraklarında. Adam yaşlı gözlerle bir süre baktı ekine. Ağır ağır ilerleyerek avluya girdi. Bir kenarında soğan sarımsak ekiliydi. Artık büyümüşü onlar. Aralarında biten yabani otlara aldıkları yoktu. Ama tere, maydanoz yeni çıkmıştı topraktan. Kurt kuş yemesin diye dikenli çalılar koymuştu üzerlerine. Yoksa serçeler, karatavuklar fırsat vermiyordu. Bir de yabani ot belası vardı ki hemen boy atıyor, büyütüyordu ihtiyarın ektiklerini. Önce çalıları kaldırıp, bu yabani otları temizledi bir süre. Sonra, orayı bırakıp, yan tarafa geçti. Beli ağrıyordu. Elini beline

koyup, geriye doğru kaydıldı. Birazcık ayakta durdu. Oturacak bir yer aradı, yoktu. Ne de çabuk yorulur oldum diye düşündü kendi kendine. Eskiden böyle miydi ya! Tekrar çevreye göz attı, her yer ıslaktı. Elindeki çapanın sapına dayanıp, birazcık da öyle bekledi. Sonra eğildi ve başladı boş sahanın otunu çekmeye. O sırada karısı da sopasına dayanarak ahırlığın önüne gelmiş, kocasını deniyordu.*

Bir süre izledikten sonra seslendi: “Koca, koca!” Hep böyle seslenirdi kocasına. “Orada mısın, ne yapıyorsun?”

“Buradayım,” diye cevap verdi adam. “Şu avludaki yabancı otları temizleyeyim diyorum.” Kadın tekrar: “Ne olmuş, kuşlar yemiş mi ettiklerini?”

“Yok,” dedi, yaşlı adam. “Yok. Onlar büyüyor da, ben şuraya da azıcık ıspanakla turp eksem diyorum.”

Kadın sopasına dayanarak, yürüdü ve avlunun kenarına vardı. Avlunun üç tarafı yemyeşil buğdayla çevriliydi. Yalnız bir kenarının çiti ahırlığın önünden dolanıyordu. İçeri girmeyip, oradan baktı kocasına. Yaşlı adamın boş yeri çapaladığını görünce dayanamadı; “Ah kocam ah!” dedi, “Ne gereği var da boşuna yoruluyorsun, kimin var da kimin için ekiyorsun şunları? Yiyen mi olacak sanki?”

“Olur,” dedi, yaşlı adam. Başını karısından yana çevirerek: “Elbette olur. Ne çabuk da unuttun torunlarımı.”

“Hangi torunlarını?” dedi kadın. “Ta gurbettekileri mi? Oradan gelip de senin soğanını, sarımsağını mı yiyiciler? Sen hep umut ışığını yakıyorsun adamım.”

Yaşlı adam cevap verdi yeniden: “Gelirler, gelirler. Bu yaz da gelecek torunlarım. Hem de bahardan gelecekler. İki yıl önce de böyle demiştin de nasıl gelmişlerdi. Nasıl da severek toplamışlardı dereotunu, maydanozu. Nasıl da dürümlemişlerdi soğanı, sarımsağı. Gelin; “Baba biz böyle tazesini bulamıyoruz şehirde,” demişti. Unuttun mu?”

“Unutmadım,” dedi yaşlı kadın, ümitsizce: “Unutmadım ama... Baksana geçen yıl gelmediler.”

Adam karısının ümitsizliğini, üzüldüğünü anlayınca doğruldu. Çapanın sapına dayanarak ondan yana bir iki adım attı. “Son mektuplarında öyle yazıyorlardı ya. Ne çabuk da unuttun. Gelecekler, gelecekler,” dedi.

Kadın bir elinde sopası, öbür eliyle çite tutunmuş avlunun içine bakıyordu.

Adam: “Şuraya ıspanak düşünüyorum,” dedi. “Şuraya da marul dikeyim istiyorum. Gelince yesin torunlarım. Kesip kesip tuzlasınlar. Görsünler dedeleri neler yapmış onlar için. Sen de ıspanaklı börek yaparsın.”

“Yetişir mi ki?” dedi kadın. “Mevsimi geçmedi mi?”

“Geçmedi,” dedi, adam. “Daha vakit var. Yağmur yağmaz diyorsan ellerimle sularım onları. Her gün otunu yolar, boğazını doldururum, büyütürüm torunlarım için.”

“Gönlün istiyor da halin yok,” dedi, kadın. “Bir de torunların gelmez diye endişeleniyorum.”

Adam tekrar çapaladığı yere dönerken sürdürdü konuşmasını: “Sen mektubu dinlememiş gibi konuşuyorsun garı. Akşam yanında okudular ya. Sen anlamadın mı yoksa? Geleceğiz diye yazmış aslanlarım. Gelirler, gelirler. Canlarını sevmiş dedeleri.”

Yeniden gayrete gelmiş, çapayı indirip kaldırıyordu, yaşlı adam. Bakışları toprakta, ama gözleri torunlarındaydı. Şu an sanki torunları yanındaydı. Sanki oğlanlar: “Dede acıktık. Soğan koparacağız, sarımsak yiyeceğiz,” diyorlardı. Kızlar: “Dede marul alabilir miyiz, izin verir misin?”

Seslerini duyar gibi oluyordu. “Alırsınız tabi yavrularım,” diye mırıldandı, kendi kendine. “Tabi alırsınız. Dedeniz sizin için dikti onları. Sizin için yetiştirdi maydanozu, tereyi. Sizin için çapaladı avluyu. Sizin için sürdürdü tarlayı evlek evlek. Sizin için boğazını doldurdu bunların. Siz olmasanız ne anlamı var bunların, yaşlı dedeniz için. Tavukları kışladı, serçeleri kovaladı da kolunun, bacağının ağrısını duymadı bile.”

Kendi kendine bir yandan mırıldanıyor, bir yandan da gayretle çalışıyordu. Biraz sonra karısı evden seslendi. “Yeter artık koca, yeter! Hasta olacaksınız!”

Bu ses kendine getirdi O’nu. Terlemişti. Alnında şakaklarında ter damlaları belirmişti. Başını kaldırınca güneşin batmak üzere olduğunu fark etti. “Vakit geçmiş,” diyerek, çapasını alıp, avlunun çıkışına yöneldi. O zaman anladı kollarının bacaklarının ağrıdığını. Avludan çıkınca ayakkabılarını sildi yandaki otlara. Sonra acele etmeye çalışarak, eve geldi. Çapayı sundurmanın altına bıraktı ve ibriği alıp, ayakyoluna gitti. Sonra ikindi namazını kıldı. Gasıl biçip, ineğin ahırını doldurdu. Yavrusunu bırakıp emzirdi.

O sırada karısı eşiklikten seslendi: “Su da yok koca, suyu unuttuk, bu gün.” Helkeleri alıp biraz ilerdeki kuyudan iki helke su getirdi. O sırada yeniden duydu kollarındaki ağrıyı.

İçeri geldiğinde hava kararmıştı. Karısı ocağın ışığında bulgur pilavı yağılıyordu. İlerleyip, el yordamıyla kibriti buldu. Gaz lambasını yakıp, pencerenin önüne koydu. Sonra, sofrayı açtı, yoğurt kabı ile çatal kaşık aldı sofraya. Karısı pilavı tepsiye dönderip yağlamıştı. Onu da getirdiler sofraya ve bulgurun üzerine yoğurt dökerek yediler, akşam yemeklerini. O sırada pilavdaki yağın kokusu geliyordu adamın burnuna.

Yeniden torunları geçti aklından ve bir soru ile bozdu sessizliği: “Çocuklar da tereyağı bulabiliyorlar mı ki?”

“Hangi çocuklar?” dedi karısı.

Adam tekrar: “Bizim çocuklar,” dedi. “Torunlarımı diyorum.”

“Bilmem,” dedi, yaşlı kadın. “ben şehir mi gördüm de soruyorsun adamım? Paraları varsa alıyorlar elbet.”

“Artık şehirde her şeyin sahtesi varmış diyorlar da!”

Konuşmasını sürdürdü: “Bir de kuzu alsam diyorum.”

“Ne kuzusu?” dedi, yaşlı kadın. “Biz kendimize bakamıyoruz. Kuzuyu n’edici adamım?”

“Çocuklar için,” dedi, yaşlı adam. “Evvelki sene benden kuzu istemişti de küçük torunum. Severler geldikleri zaman. Orada koyuna, kuzuya hasretlermiş.”

“İstersen al ama, onun peşinde hastalanırsın sen,” dedi, kadın.

“Yok, yok,” dedi, yaşlı adam. “Hastalanmam. Torunlarım gelecek ya hastalanmam ben.”

“Eh, sen bilirsin. Görüyorsun ben kaç yıldır şuradan şuraya gidemiyorum. Ben de isterim ama kendime hayrım yok benim.”

Sonra yemekleri bitti, sofrayı beraberce dürdüler. Bulaşık kaplarını şöminenin bir kenarına ittiler. Odada kör bir aydınlık vardı. Ocaktaki odunlar çıtırdayarak yanıyordu. İkisi de dizlerine dayanarak kalktılar. Adam yüklükten yatakları indirip, ocağın karşısına serdi. İkisi de giysileriyle yatağa uzandılar. Ses seda yoktu ortalıkta. Sadece toprak damın taş duvarı içine gizlenmiş kara çekgelerin cırlıtısı duyuluyordu. Şöminedeki ateşin alevi gittikçe küçülüyor, içerdeki loş aydınlık azalıyordu. Bir süre sessizce uzandılar, yataklarına. İkisinin de gözü yarı açık, yarı kapalıydı. İkisi de yatsı vaktini bekliyordu. Biraz sonra namazı kılıp yatacaklardı. Her akşam böyle olurdu.

Sonunda, yine yaşlı adam bozdu sessizliği. Yerinden kalkıp, yüklüğe doğru gitti. El yordamıyla yatakların arasında bir şeyler aradı.

Bulamayınca karısına seslendi: “Garı, garı!”

Karısının gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Kadın gözlerini açtı; “Hıh,” dedi, yüklükten yana bakarak, “Ne var, ne arıyorsun?”

“Şey...” dedi, adam, “Çocukların fotoğraflarına bakacaktım. Nereye kaldırdın fotoğrafları?” “Orada, sağ tarafta, misafir döşeğinin arasında.”

Adam elinde lambayla iki adım sağa geçti. Sonra elini sokup, eski bir zarfın içinde sakladıkları fotoğrafları buldu ve ocağın başına döndü. Lambayı yatağın kenarına koyup, zarftan çıkardı fotoğrafları. Her akşam böyle olurdu. Fotoğrafları ortaya getirip, yatsı namazına dek onlara bakarak özlem giderir, oyalanırlardı. Bazen sevgiyle dudaklarına götürdükleri olurdu resimleri. Adam, ilk fotoğrafı alıp baktı, baktı. Sonra karısına uzattı. Ardından yeni birini alıp, bu sefer de uzun uzun ona baktı. Derken bütün fotoğrafları elden geçirdi. Aslında bildiği resimlerdi bunlar, torunlarının resimleri. Tek tek, grup halinde fotoğraflar. Ama o bakmakla doyamıyordu ki!

Son fotoğrafı de karısına uzattıktan sonra yeniden bozdu sessizliği: “Karı, bir de ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Ne düşünüyorsun kocam?” dedi, karısı acımağlı bir sesle. “Senin işinde hep hayal zaten.”

“Yok, yok,” dedi adam. “hayal değil. Bu sene iki evlek karpuzla, iki evlek de mısır eksem diyorum.”

“Anladım, gene torunların için.” dedi, kadın. “Ben de isterdim ama otunu çapalayabilir misin, boğazını doldurabilir misin? Görüyorsun, ben şuradan öte iki adım gidemiyorum. Sen de kolum, bacağım diye şikâyet ediyorsun hep.”

“Biliyorum,” dedi, adam. “Biliyorum da çocuklar gelince yiyecek bir şeyler olsun istiyorum. Oyalanacak bir şeyler bulsunlar. Sıkılıp da hemen dönmesinler geri. Canları karpuz ister, mısır ister. Yapamadım mı diyeyim yani? Sıkılıp ta, gelmeden geri mi dönsünler”

“Dönmesinler, dönmesinler ama bilmem ki... Hastalanırsın diye korkuyorum. Bak, biraz avluya indin yorgun görünüyorsun.”

“Yok, yok,” dedi, adam. Yeniden önündeki fotoğraflara baktı. Onlar istedi mi yorulmam ben” “Eh,” dedi kadın “Sen bilirsin gayri.”

Sustular. Yeniden sessizlik başladı. Adam fotoğrafları eline alıp, yatağın içine doğru süründü azıcık. Sonra, fotoğrafları iskambil açar gibi döşeğin kenarına dizdi. Hasretle torunlarına bakarken içi geçiverdi. Gözleri kapandı. O anda torunları geldi karşısına. Rüyadaydı artık.

Kavuşmuştu torunlarına. “Dede!” diye sesleniyordu torunları. Kollarını açıp kucakladı onları, öptü doyasıya. “Yavrularım!” diyordu, “Yavrularım!” Karısı gözlerini aralayıp, adama baktı. Gözleri kapalıydı. Fotoğraflara bakmıyordu. Anladı kocasının rüya gördüğünü. Seslendi: “Koca, koca!” Adam aldırmadı. Yüzünde tatlı bir gülücük: “Yavrularım!” diye tekrarlıyordu. Kadın yeniden sesini yükseltti: “Koca, koca, uyan! Rüya görüyorsun.”

İhtiyar: “Hıh,” diyerek gözlerini araladı. Sonra yeniden kapadı ama gitmişti torunları.

Kırgın bir sesle: “Ah!” dedi, “Niçin uyandırırısın be kadın? O kadar hasretim ki şu çocuklara. Bari olsun sen ayırma beni onlardan!”

Sonra yeniden daldı, ama torunlarını göremedi bir daha.

İHTİYAÇ VAR

Bu gün artık eskiden çok
Tatlı söze ihtiyaç var.
Gönül kışladı geçit yok
Bahar yaza ihtiyaç var.

Gözler gözleri tarıyor
Sevgi harcını karıyor
Canlar cananı arıyor
İşve naza ihtiyaç var.

İlmik ilmik örülecek
Bakış bakış derilecek
Sevgi alıp verilecek
Gülen yüze ihtiyaç var.

Aşkımızı süzüp tenden
Cananı yarattık candan
Bu bekleniyor insandan
Gören göze ihtiyaç var.

Koca Mevlana'ya göre
Sevgi gerek yüreklere
Barış diyen insanlara;
Size bize ihtiyaç var.

28 Mayıs 2012
Salacak / Üsküdar - İstanbul

ALDILAR

Kâğıtlar bütün sırrımı
Kalemle yazıp aldılar.
Mevsimler ömür kârımı
Çilemle üzüp aldılar.

Uykuya hasretti gözler
İfşa etti beni sözler
Sevgimi söyletti kızlar
Kelamla çözüp aldılar.

Suyu ayırıp özümden
Sel eylediler gözümden
Gülümsemeyi yüzümden
Elemle süzüp aldılar.

Ömrümdeki mevsimleri
O sevdiğim isimleri
Dost, akraba, hısımları
Sıraya dizip aldılar.

Baharı yıla verdiler
Bülbülü güle verdiler
Bana ömrü çok gördüler
Mezarım kazıp aldılar.

18 Aralık 2012
Salacak / Üsküdar - İstanbul